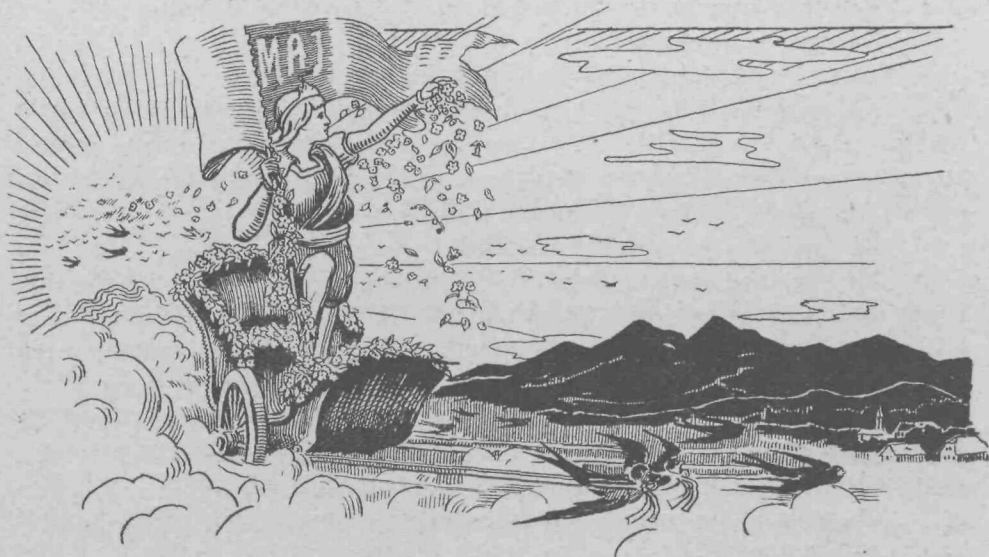

Leop. Turšič :

Nedolžnost.

1.

Iho so sanjale, glavice sklanjale
cvetke na vrtu v majevo jutro.

Pa se prikradel je iz nagajivosti
prvi žar solnea, da jih vzbudi. —

„Bog dobro jutro daj!“ — Ko so pogledale,
že so imele vse rosne oči.

2.

Pa se prikradel je drugi žar solnea,
ptičke po drevju je vzbudil iz sna.

Pa so pogledale in so zaspančicam
lahno popevale prvi pozdrav. —

Rosa bleščala je, ptičke prepevale,
žarek prešerno je poskakoval.

3.

Tretji je žarek šel k Francki na okence:
„Oj ta zaspančica, ali še spi?“

Pa poigral se je z laski svilenimi,
rahlo poljubil ji tihe oči. —

„Bog dobro jutro daj!“ — Ko je pogledala,
že je imela vse rosne oči.

4.

In prišla je po stezici
tiho, tiho, k tlom oči,
in prilivala je cvetkam
iz srebrne kanglice.

Cvetke so zatrepetale
kot zatrepeta nedolžnost,
vdano so se priklonile:
„Zdrava nam, kraljičica!“ . . .

